

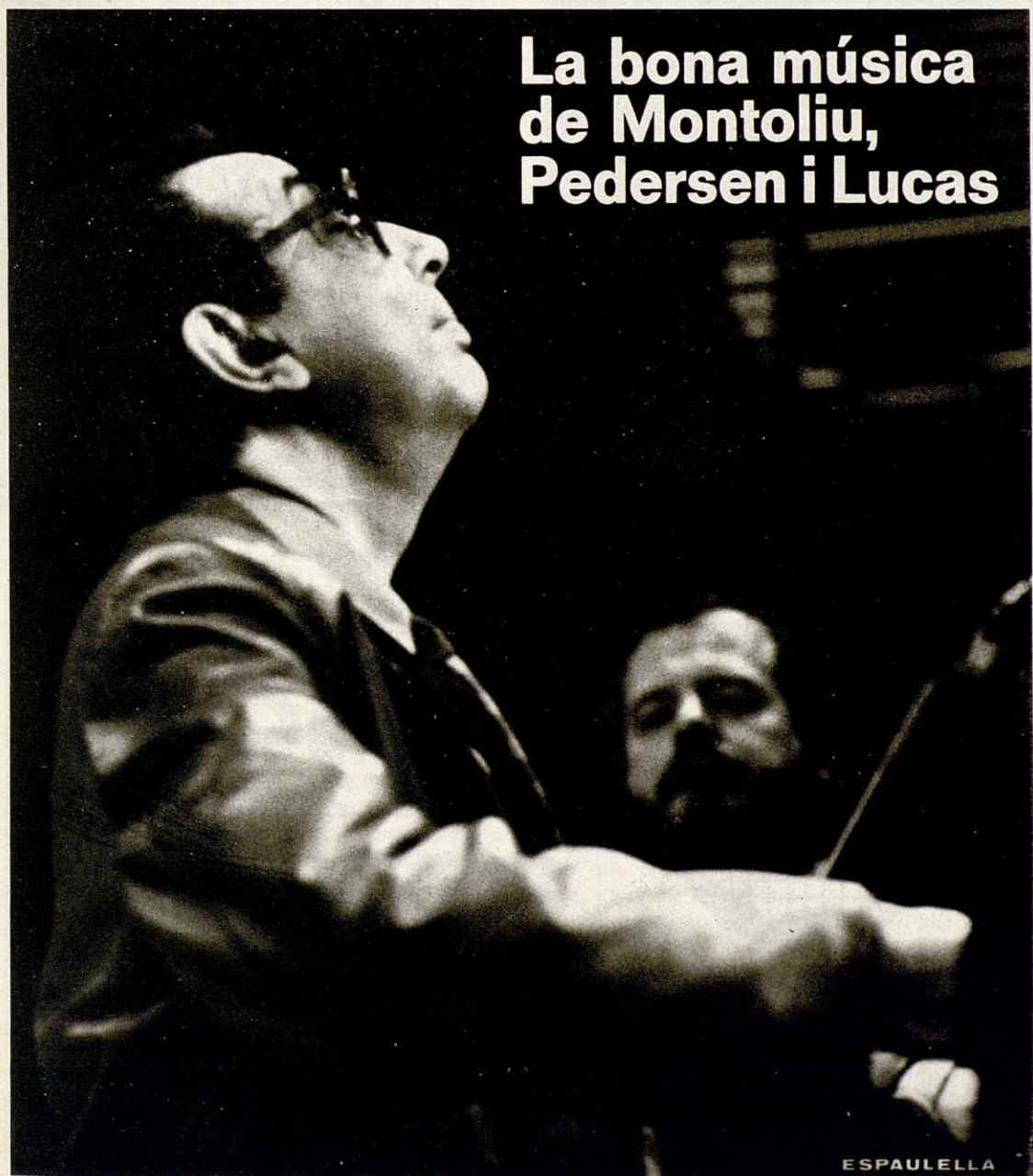
Núm. 12

Febrer 1985

Edita: Jazz Club Granollers
Periodicitat mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

**La bona música
de Montoliu,
Pedersen i Lucas**

ESPAULELLA

Editorial

Sembla ser, que el sac del JAZZ és molt gros. Molt voluminós. Molt ampli.

A dins, hi caben tantes coses, que ademés del propi JAZZ s'hi fiquen tota mena de suggerències i recerques musicals.

Sigui amb els clàssics instruments del JAZZ o bé amb els nous de l'evolució tecnològica, la música que es fa actualment per un sector molt ampli de gent, que, amb honestetat els uns, o per snobisme els altres, s'està ficant al sac del JAZZ quan en realitat tindria d'estar en un altre.

El JAZZ —ho sap qualsevol iniciat— té unes característiques, unes normes determinades. A l'igual que un vals s'identifica per ser una peça de compàs tres per quatre, el JAZZ, repetim, té una normalització.

Essencialment ha de tenir swing i ritme. Ambdós són complementaris. Bàsics. Fonamentals. Si no hi ha swing, no és JAZZ. Així de clar i contundent. El demés, no són ni tan sols sucedanis.

Fóra més intel·lengia, més honest, que aquesta altra música li atribüessin un nom, una definició, un títol d'identitat.

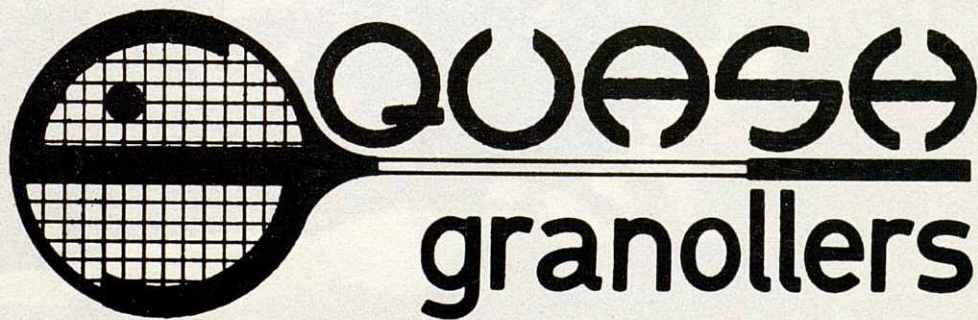
És correcte —trobem plausible— que els músics

de les actuals generacions vulguin expressar-se d'acord amb les seves idees i aportin a la cultura musical el fruit de les recerques i conclusions a que han arribat. Seria llastimós que no ho fessin així. No necessàriament tenen de copiar. Però si volen fer JAZZ, s'han de subjectar a les normes establertes a l'igual que si volen tocar valsos han de fer ús del compàs de tres per quatre.

Hi ha qui afirma —és una opinió respectable— que a partir d'Stan Getz el JAZZ s'ha refredat tant, que fins i tot val a dir es va congelar.

No estem d'acord amb aquesta sentència. El JAZZ no és mort. S'han posat mil i una traves al Be Bop. Tant Charlie Parker com Dizzy Gillespie són homes que han fet —i el segon fent— JAZZ. Un JAZZ una mica enrevessat, si voleu. Però JAZZ. La seva música conté swing i ritme. A voltes, però, s'han acostat als límits. Però fan JAZZ. Ve a col·lació tot això, perquè la tònica dels últims concerts i festivals que per aquests móns de Déu es donen, surten amb l'etiqueta del JAZZ i, sincerament, nosaltres, no. el veiem ni el sentim per enlloc.

Jazz Club Granollers

C/. Minetes, 30 - Tel. 870 74 04 GRANOLLERS

La bona música de Montoliu, Pedersen i Lucas

a l'Auditori de la Caixa

La convocatòria d'aquesta nit feia preveure que assistiríem a un recital d'autèntica música, deixant de banda les possibles adscripcions al què s'ha d'entendre el terme **jazz**, sempre tan polèmic. I així va ésser. La gran qualitat dels intèrprets era manifesta. El bon aficionat ho endevinà i el resultat fou que l'Auditori de "la Caixa" resultà insuficient per encabir-hi tanta concurrència.

La gent s'ho passà bé. Foren més de dues hores en que tots restàrem pendents i encisats de les incessants "trouvailles" d'aquests músics d'excepció. Fou una constant recerca de sensacions auditives de bona llei, ofertes amb la intel·ligència que només saben —o poden— fer els músics més dotats.

Clyde Lucas i Montoliu eren ja vells coneguts nostres, sobretot l'últim, car els aficionats granollers coneixem tot el seu "**curriculum vitae**". La novetat residia en Niels Pedersen, aquest danyès mundialment famós que deixà ben clar que el lloc que té assignat al món del **jazz** és indiscutible i guanyat a pols. Encara que molts coneixem les gravacions fetes amb Oscar Peterson, no per això hem de deixar de dir que la seva presència fou impressionant.

S'ha d'ésser uns **fora de sèrie** excepcionals per a captar i mantenir tanta estona a un públic entès, àvid i expectant. Per tant, exigent. Això, només ho aconsegueixen pocs privilegiats, com els nostres intèrprets d'aquesta bella sessió.

Tete Montoliu està en un moment dolç de la seva força creativa. La seva tècnica cada vegada més àmplia i primmirada li permet dir tot el què vol i en el moment en què ho vol. És incessant en la recerca i aconsegueix cotes de màxima musicalitat, compàs a compàs, a tot el llarg del discurs. I, sempre, dominant el bon gust, creant bellesa a dojo. Cal fixar-se, però, en el temps lents on creiem descobrir-hi la vena artística de la seva més autèntica personalitat. Quan ens dona temps de descobrir el tresor de la música que porta dins, lluny de l'arravatament i el vertigen que imposen els moviments veloços amb seqüències rítmiques més enrevesades i profusió de notes. És, doncs, en aquests moments més encalmats on descobrim la gran vàlua i el sentit musical del nostre pianista. I, també, la seva ironia —a vegades— amb breus comentaris d'un humor sa quan li toca estar en segon terme d'acompanyament.

Hi havia molta expectació per a conèixer "in per-

son" a Niels Pedersen. En efecte, aquest baixista deixà ben palesa la seva alta qualitat. No en va ésser al lloc de privilegi entre els millors. Aquest senyor en sap un niu. Caldrà parlar de tècnica?... No s'hi val. Niels Pedersen la posseeix. Total! Amb Montoliu es coneixen de fa molts anys i han tocat junts moltes vegades. Això es veu des del començament. Fer música, per a ells, és com el respirar; un fet normalíssim, vital... S'obliden del seu entorn i, acte seguit, comença el prodigi. És fascinant.

Clyde Lucas fou el percussionista d'aquesta nit. Ja hem deixat dit en altres ocasions de la seva vàlua i del mèrit que ens mereix. Aquesta vegada, però, vam veure'l excessivament sonor. Apart dels "solis" (massa llargs, sempre) es mostrà eficaç i intencionat en l'acompanyament. La complexió atlètica de Clyde, el fa més apte —creiem— per a formacions de més intensitat tímbrica. Nosaltres, més aviat, el veiem com a un gran bateria de "big band".

Els temes proposats per a "fer música" (evidentment, un pretext) foren els de quasi sempre, els habituals. Això ens hauria de ser indiferent. És clar que predisposa sempre, a l'anar a escoltar **jazz**, l'establir una referència, mínima si es vol, amb temes poats de l'ampli repertori històric. Però aquesta gent son capaços de treuer suc al mateix "El noi de la mare", posem per exemple.

El receptor de la música d'aquesta nit, el públic, paradoxalment, esdevingué un intèrpret més. Interpretà el seu instint de cultura i escoltà devotament. A l'acabar, és vessà en aplaudiments, unànime, tot i agraint la bella estona esmerçada. I sortí satisfet i disposat a tornar-hi ben aviat.

Edward «Kid» Ory

Trombonista i director d'orquestra, Edward "Kid" Ory va néixer el 23 de desembre del 1889 a La Place (Lousiana).

Als onze anys ja va començar a interessar-se per la música. Amb altres companys, formà un petit grup, anomenat "Ory's String Band" en el que el nostre biografiat tocava el banjo.

Amb aquest grup amenitzaven tertúlies, reunions i festes. Els diners guanyats en aquesta feina, li permeteren d'adquirir un trombó de vares, instrument amb el que es quedà definitivament.

Era el 1911 quan baixà cap a Nova Orleans amb el seu grupet. Allí hi incorporà el clarinetista Johnny Dodds i el llegendari King Oliver a la corneta. Al 1917 quan l'èxode dels negres cap al Nord, Oliver deixa el grup i marxa cap a Chicago. Ory, cobreix la baixa amb un trompetista de disset anys que es deia Louis Armstrong. Un temps després es desfà el grup i Ory va cap a Califòrnia on hi treballarà durant uns quants anys.

Decideix el 1924 anar a Chicago i allí entra a l'orquestra del seu ex-corneta King Oliver, on retroba a Louis Armstrong. Segueix a aquest últim quan forma la seva agrupació i de 1925 a 1928 participa en les gravacions del "Louis Armstrong Hot Five", alternant amb algunes del pianista Jally Roll Morton.

El 1929 retorna a Califòrnia. Finalment es queda a Los Angeles, on hi viu retirat de l'ambient musical.

És el 1942 quan Barney Bigard -clarinetista-, el convenç perquè retorni al món musical, i és el 1943 quan Ory reorganitza el seu grup, d'estil purament Nova Orleans amb músics, la major part, que ja havien tocat amb ell. Presentat a la ràdio per Orsons Welles, l'orquestra de "Kid" Ory assoleix un èxit esclatant. La seva fama i prestigi aconseguí la culminació total.

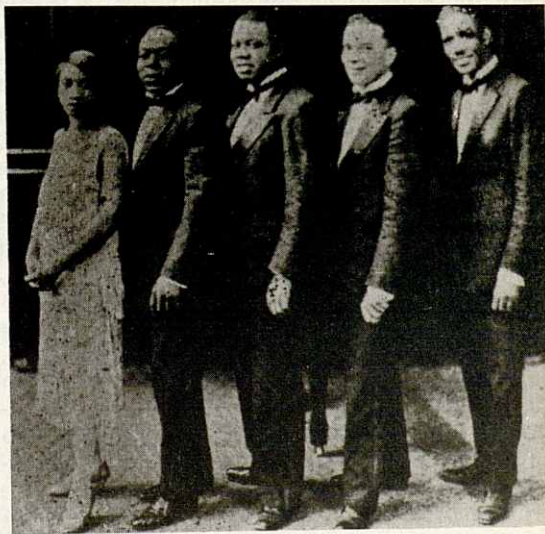
Es a partir d'aquestes dates i fins a 1955 que amb la seva orquestra "Kid Ory's Creole Jazz Band" no solament actua a USA, sinó que també vingué a Europa.

Els títols més representatius de la seva discografia són: "Muskrat Ramble", "Ory's Creole Trombone", "Tailgate", "The Last Time", etc. etc.

Edward "Kid" Ory va ser un dels autèntics, un legítim representant de l'estil Nova Orleans, com a trombonista, en l'especialitat de "Tailgate" consistent en llargs i repetits glissandos en les interpretacions col·lectives, consistent en emprar el trombó una mica com a contrabaix, fent de suport als solistes de la trompeta i el clarinet, segons l'esquema tradicional.

El seu últim viatge a Europa tingué lloc el 1959. Participà, entre d'altres, en la pel·lícula "New Orleans" juntament amb Louis Armstrong. Moria el 1973.

Pere Crusellas i Solsona

El dia 26 de novembre del 1984 en Lionel Hampton va rebre de mans de l'alcalde de Paris M. Jacques Chirac la Medalla d'Argent de la Ciutat, en el gran saló de l'Ajuntament. El discurs pronunciat per l'alcalde va ser molt eloqüent, deixant ben clar que en Hampton és un dels principals intèrprets del jazz. En Lionel va prendre següidament la paraula i va començar donant les gràcies al desaparegut president del Hot Club de França, Hugues Panassié, gràcies al qual, va dir, el Jazz i els seus músics son coneguts avui dia arreu del món. Entre els invitats hi havia l'ambaixador dels Estats Units, molts artistes i actors, i jazzmens com en Memphis Slim i en Joe Turner.

Una cinquantena de músics francesos havien estat reunits i escollits d'entre els més representatius del jazz tradicional francès, els quals varen començar a tocar tot seguit, acompanyant a Lionel i a tota la seva comitiva al Saló on hi havia preparat un "buffet". Després de l'àpat, en Hampton amb un limousine de color blanc es va traslladar a l'hotel Meridien, seguit per quatre camions descoberts, cada un d'ells amb una gran orquestra formada pels mateixos músics que havien estat reunits a l'Ajuntament, fent sentir, al llarg dels carrers de la capital francesa, els purs accents del jazz.

Del 24 al 27 de maig tindrà lloc a Anglaterra la primera "DUKE ELLINGTON CONFERENCE" europea: projeccions de films, vídeos, audicions de discos "fora sèrie", exposicions, conferències i col·loquis. Els qui vulguin assistir-hi, poden fer les reserves a : Eddie Lambert "Ellington 85", 92 Hadfield Sreet, Oldham OL8 3 EE, Anglaterra.

El Hot Club de França ha atorgat el seu Gran Premi del Disco de Jazz per l'any 1984 a Irving Stokes per la seva interpretació del tema "All of me" que figura en el disco de la marca Black and Blue 33 151, i ha concedit el seu premi al millor disco de jazz editat durant l'any passat a l'àlbum d'en Duke Ellington "All Stars Road Band" de la marca Doctor Jazz 39 137.

Un telefilm realitzat per Jean Arnautou i Paul Vaviot i que porta per títol "Hugues Panassié o la passió del Jazz" va ser estrenat per el canal FR 3 de la Televisió francesa el dia 6 de gener d'enguany, amb motiu del desè aniversari de la mort d'en Panassié.

Los Libros

Michel Perrin - Le Jazz a cent ans (Editions France - Empire, Paris 1984).

Vice-Presidente del Hot Club de Francia desde hace años, Michel Perrin es un escritor cuya preocupación no es solamente el escribir sobre nuestra música. Autor de obras de teatro, excelente humorista —sus libros de "pastiches" "Monnaie de Singe" y "Haute Fidélité" son de los mejores del género—, ha escrito también excelentes novelas cortas (publicadas, la mayoría de ellas en la estupenda revista literaria "L'ingénu") e incisivos retratos de grandes personalidades literarias y artísticas que ha conocido.

Naturalmente ha escrito numerosos artículos sobre jazz que han sido publicados en el Boletín del Hot Club de França, en "Tele Sept Jours" y en otras revistas. Su "Historia del Jazz" publicada por la editorial Larousse es una de las mejores que se haya escrito y ahora ha salido hace poco a la luz este último libro "Le Jazz a cent ans" que es una refundición de su "Historia del Jazz", puesta al día y aumentada con los trabajos que le valieron un título de Doctor en Sociología de la Universidad de Montpellier por su tesis sobre el jazz.

Michel Perrin tiene la ventaja sobre muchos de los que escribieron sobre jazz en ambos lados del Atlántico de que es un verdadero escritor y no es un simple aficionado al jazz que intenta escribir acerca de la música que le gusta. Ello hace que su libro se lee con sumo agrado gracias a un estilo fluido y elegante.

El libro recorre la historia del jazz, de sus solistas y orquestas de sus tendencias. Encuentro particularmente interesantes los capítulos dedicados a las grandes orquestas. "Le chimiste d'Atlanta" (Fletcher Henderson), "Le Duc de Washington" (Duke Ellington). "Le Comte de Kansas City" (Count Basie) y "Jimmie Lucreford et ses environs".

Al terminar de leer este libro, el aficionado tiene entonces una idea muy clara de lo que ha sido y que es el jazz, de sus momentos de gloria y de sus altibajos. Por todo ello recomiendo su lectura. Estoy seguro de que no quedarán decepcionados.

Alfredo Papo

CAPITOL IV "ARRELS" Primera part.

Clarament, hi ha sempre unes arrels que fan que les coses es desenrotllin, que donguin fruit. Un resultat conseqüent a quelcom que ho sostingui. Però deiem en el capítol precedent: hi ha un perquè en tot això?

La raça blanca, la més "intel·ligent", la més "desenvolupada", —diem-ho entre parèntesi— ja que, tindriem de discutir-ho a fons tal vegada, ha fet, entre altres barbaritats, la de volguer imposar la seva cultura, i, encara això no seria tan greu com volguer sotmetre a les seves conveniències i lures, la impotència d'altres races diem-ne "menys desenvolupades". La invasió de l'Amèrica pels europeus, imposà la necessitat de mà d'obra per a cultivar immensitats de terrenys plens de possibilitats, verges, amb una riquesa natural incalculable. I, quan ja l'esclavatge havia passat a millor vida a l'Europa "Civilitzada", quan ja havia arribat a ésser un delictes penat amb la mort, els colonitzadors americans trobaren en aquest afer la base de tota una economia i, naturalment, d'un lucre de proporcions desmesurades.

Quina podria ésser la devastació de la mà d'obra necessària?, sens dubte els pobres negres ignorants i perduts en un continent sense possibilitats de sublevar-se ni de protestar. Pobres negres, que ho eren tant de pobres, perquè la cultura negra havia estat molt més elevada i important en els segles primer i segon de la nostra era, com ho demostren les troballes realitzades d'autèntiques obres d'art sobre pedra, fusta, etc, i que en aquells moments, a l'Europa per a colonitzar, com l'Espanya actual, França i Anglaterra, no hi havia res més que coves, més o menys ben dit.

La ruta de l'esclavitud que, partint de la Costa de Marfil seguia sinuosament l'Equador fins arribar a les Antilles, comportava tres fites primordials, subministrar mà d'obra a l'Amèrica Central, vers el sud (Brasil) i tot el sud de l'Amèrica del Nord. Els vaixells de vela de condicions ínfimes, transportaven la carn humana dins els seus cellers apilotada com sardines. Els negres, gent de llibertat nata, acostumats a l'aire lliure i a la vida de la natura, morien en gran quantitat durant els viatges. El promig era d'un 50 % els que arribaven a port. I, així, milers d'esclaus es dispersaren dins aquest nucli americà durant quasi bé un segle.

El "xoc" havia d'ésser terrible per aquests malaurats, el transport i la nova vida de misèria i l'haver de sotmetre's a un esclavatge cruel i atroç, feia encara que la mortalitat fós més acusada. La resignació ja formava part de la seva manera d'acceptar-ho sinó, quin remei? Però els negres hi aportaren la seva pròpia cultura que formava part d'ells mateixos. Primordialment, és una raça afecionada a les manifestacions mitjançant la músi-

ca. El sentit del ritme, nat, es tan acusat com la seva vitalitat física, estadísticament molt més superior a la de la raça blanca.

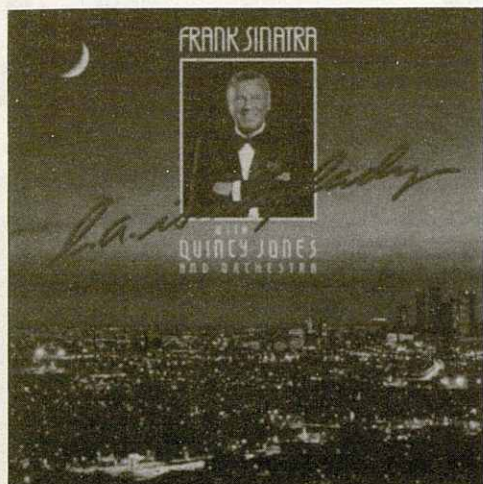
Aquells esclaus, esgotats després d'una jornada extenuadora tenien, encara, l'ànim de cantar, de ritmar encara que fós fent sonar les cadenes que els estacaven, i donaven tota la seva esperança, perquè l'ésser humà, sense esperança, no pot viure. Cantaven mentre la collita del cotó, o mentre llauraven les terres immenses de Virginia o Nova Orleans. Les cançons pròpies, importades, naturalment, de l'Àfrica estimada, i que ja no veurien mai més, sofrien a través dels anys una transformació inevitable. S'incorporava l'anglès a l'expressió de la llengua i s'incorporaven també instruments per a ells insòlits. "Coses" que sonaven i que ells les feien sonar a la seva manera. La guitarra fou un dels primers puntals armònics i més tard el banjo. I s'improvisaven, diem-ne, orquestres amb tota mena de material que pogués donar un so rítmic. Culleres, eines de treball del camp, cubells, xiulets construïts de canyes a imitació dels instruments de nostàlgia africana.

Els colonitzadors observaren que, cantant a un ritme adequat, el negre treballava més i s'establiren grups de cant durant les hores llargues de treball. Així, naixien els "Works songs" Cants de Treball, dels que no en queda pràcticament res, a excepció d'algunes lletres interessantíssimes i d'algunes gravacions comercialitzades.

L'església, als Estats Units, no n'està gens d'unida, dit així com a paradoxa. I, fins al 1850, final de la guerra civil, missioners i eclesiàstics de tota mena de sectes intentaren convertir els esclaus a la seva religió. Naturalment, es repeteix el què passà amb els cants de treball; el negre no accepta, o no comprèn res si no se li deixa un espai que necessita i, així, canta dins les esglésies evangelistes, ortodoxes, anglicanes, etc. Els missioners organitzen corals, aporten una cultura occidental a una raça que ja té la seva pròpia i es produeix una metamorfosi d'un valor incalculable: el "Negro Spirituals" dels que, avui, en queden les partitures i l'organització comercial de cara al Món. Però, els veritaders cants espirituals, no són pas aquets. Els que dona la Sister Roseta Tharpe o la Mahalia Jackson, són molt lluny dels que cantaven dins les esglésies les masses de gent que, de mica en mica, obtingueren una llibertat, malmesa i que avui encara està per discutir.

Allà dins, s'han pogut fer algunes gravacions que donen una veritat molt més autèntica, com són els enregistraments del reverend Kelsey, que per una d'aquelles casualitats arribaren a les nostres mans en un disc del 1967, dins una església de Harlem. Allà dins, la gent canta però, al mateix temps, balla, protesta, crida, es plany, i amb tota raó: ens fa caure la cara de vergonya.

Discografia

FRANK SINATRA
L.A. IS MY LADY
with **QUINCY JONES**
and orchestra
WEA RECORDS ref LL925145 - 1

Frank Sinatra - Quincy Jones, o a l'inrevés, és un tandem que no va fallar mai i no falla a l'actualitat, la prova més contundent es aquest disc que comentem aquest mes.

Amb aquest títol tan suggestiu, Sinatra fa un petit homenatge a la ciutat de l'espectacle per excel·lència, Los Angeles. I què res més bo que la gran batuta de Quincy Jones per aquesta ocasió i la gran quantitat de músics de renom que formen part de l'orquestra, Bob James al piano, George Benson a la guitarra, Ray Brown i Major Holley Jr al baix, Lionel Hampton als vibràfons, Joe Newman, Snookie Young, Randy Brecker, trompetes, Urbie Green, Benny Powell, als trombons, Jerome Richardson, Frank West, Frank Foster a la secció de saxos, Steve Gadd a la bateria i molts més que no citem per no allargar-ho massa, formen una pinya compacta a l'entorn de Frank Sinatra i aconsegueixen una gravació extraordinària, plena de swing, que com sempre, ens ha delectat "La Veu".

Obre la primera cara de l'àlbum un tema compost per Q. Jones que dona el títol al disc, però totes les demés composicions són grans temes, o standards, un excepcional "Stormy Weather", un antològic "Mack the Knife", o un Cole Porter "It's All Right With Me", en són exemples. Audició recomanable, o millor, la seva adquisició. És un disc, que gaudireu escoltant-lo i no us cansarà mai.

Agenda

FESTIVAL DE TERRASSA

Al Cercle Cultural de la Caixa de Terrassa.

Divendres, 1 de març: Steve Lacy i Mal Waldrom. Joe Lee Wilson quartet

Dissabte, 9 de març: Blues amb "Robert Cray Band"

Diumenge, 10 març: George Adams, Don Pullen, Cameron Brown i Darnie Richmond.

Divendres, 15 març: Cedar Walton Trio, amb Billy Higgins (drums) i Dave Williams.

Dissabte, 16 març: "The Connection" amb Sam Rivers, Candido Camero, Dave Burrell...

Diumenge, 17 març: Woddy Shaw, Joe Farrell, quintet.

Dissabte, 23 març: Clark Terry, Ernie Wilkins, Frank Foster, quintet.

Divendres, 29 març: Astrud Gilberto, quartet i Stephane Grappelly, trio.

Sessions de Jazz al carrer gratuïtes

Sessions de cinema

Dues exposicions: Pintures i dibuixos de **Carlos Avallone**.

Exposició de fotografies sobre el tema: **Miles Davis**.

RÀDIO - G 102,3 MHz

"JAZZ CLUB"

Cada dimecres de 9 a 10 del vespre

Publicació
Mensual

**JAZZ CLUB
GRANOLLERS**

Hi col·laboren:

Pere Crusellas i Solsona, Esteve Colomer i Brossa "JOINT", Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Milà, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Nestor R. Ortiz Oderigo, Bob Andersen, Francesc Sala i Pascual i Manuel Pagés i Mogas.

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

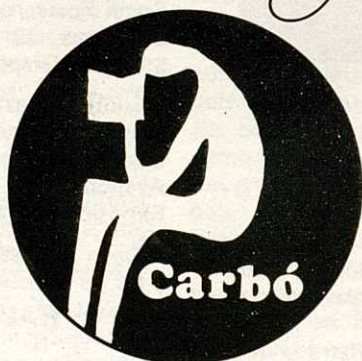
Imprimeixen: Gràfiques Garrell

Publicitat: Sitjes

Dipòsit legal: B-2472-1984

Domicili social: Ricoma, 72 - Tel. 870 06 99

*anys d'experiència
traduïts en eficàcia*

*fundada l'any
1930*

*c/. Anselm Clavé, 36
c/. València, 27*

*Tel. 870 05 04
Tel. 870 28 81*

GRANOLLERS